

EVY DE BOOSERE (35)
IS FORENSISCH PATHOLOGE IN BRUSSEL

‘Als vrouw zie je in één oogopslag meer dan als man’

VROUWELIJKE SPEURNEUZEN

over hun intuïtie

De ene zoekt verklaringen voor verdachte overlijdens, de andere houdt onder meer overspelige partners in het vizier. Helpt vrouwelijke intuïtie een speurneus bij haar job? Forensisch pathologe Evy De Boosere en privédetective Fanny Cuyvers vinden van wel.

Zowat iedere Vlaamse politiereeks voert nu een forensisch patholoog op, en liefst nog een vrouw in die rol. Maar het is uiteraard niet zoals op tv. In realiteit werken wij vaak in vuile omstandigheden. Tussen de uitwerpselen van ratten, zonder elektriciteit, in een vieze kelder... Maar ik doe dit werk graag. Ik ben gefascineerd door wat er gebeurt met het menselijke lichaam. En het heeft ook te maken met temperament en idealisme. Ik treed op als wetsdokter bij gewelddadige overlijdens en bij overlijdens waarvan de oorzaak niet duidelijk is. Meestal ga ik ter plaatse. Daar kan je zo'n onderzoek beter voeren dan louter in een autopsiezaal. Je ziet er meer. Zijn er tekens van een gevecht? Was de deur dicht? Hoe was het slachtoffer gekleed? Is hij van de trap gevallen? Zijn er bloedsporen? Intuïtie speelt daarbij misschien wel een rol. Ik merk in enkele minuten op welke kleren het slachtoffer draagt, of er een trouwring is, of net niet maar wel een vinger die gebruikt is rond een ring. Als vrouw zie je in één oogopslag meer dan als man. Als ik vervolgens een dossier behandel, schieten die zaken me vaak weer te binnen. Een afdruk in verwondingen kan ik dan bijvoorbeeld linken aan iets wat ik op de schouw heb zien staan. 'Ik hou er wel van om open te staan voor iets dat niet meteen te verklaren is. In die zin sta ik ook open voor intuïtie. In mijn job moet ik me echter aan de feiten houden. Als ik verwondingen zie, moet ik daar geen theorie over

opzetten, maar moet ik objectief weergeven wat ik vaststel. Het belangrijkste is uitmaken of er derden in het spel zijn. Stel dat het om een man gaat die slecht te been is, een wandelstok heeft en stond te poetsen. Dan is hij misschien uitgegleden. Maar wat als het lichaam in de woonkamer ligt, de deur op een kier staat en de kasten zijn opengetrokken? Soms weet je het natuurlijk niet meteen. Ik heb wel eens vermoedens, maar die mag ik niet uitspreken. Want soms bekent de dader wat je vermoedde, maar soms zitten je ingevingen ernaast. 'Ik heb te maken met mensen uit alle lagen van de bevolking. Ik ontmoet daders en slachtoffers, arme sukkelaars en welgestelde mannen, vrije mensen en gevangenen,... Ik heb een zeer gevarieerde job. Ik doe ook meerdere autopsies per week. Ik onderzoek ook levende patiënten, bijvoorbeeld om vaststellingen te doen van verwondingen. Soms zijn het mishandelde kinderen of verkrachte vrouwen. Dat ik een vrouw ben is daarbij niet onbelangrijk. Het helpt me hen op hun gemak te stellen of de situatie aan te voelen. En ik sta misschien stil bij andere dingen dan mijn mannelijke collega's. Sommige vrouwen worden jarenlang vernederd. Ik kan me als vrouw makkelijker voorstellen dat die vrouwen op de tippen van hun tenen lopen. Ik denk dat mannen daar niet zo bij stilstaan. Je mag natuurlijk niet te nauw betrokken zijn. Het heeft geen zin om bij elke autopsie te staan wenen. Maar je moet ook niet immuun worden. Want het raakt me wel. Ik zie patiënten altijd als iemand van

vlees en bloed, als iemands dochter of vader... Voor hen moet je tot het uiterste gaan. Wat mij ook altijd raakt, is de eenzaamheid van de mensen. Dertigers en veertigers die geen vrienden en weinig sociaal contact hebben. Soms zijn ze al drie of vier weken dood vooraleer de politie wordt gealarmeerd omwille van geurhinder... Is er dan geen vader of zus of vriend is die hen gemist heeft?' 'Over wat ik zie tijdens mijn werk kan ik thuis of tegen vrienden niets vertellen. Omwille van het beroepsgeheim en het geheim van het onderzoek. Maar ik heb er ook geen nood aan. Wat zou ik moeten zeggen? Dat het vreselijk was, of triest? Soms ben ik wel eens stil na een zware dag. Bij mijn laatste wachtdienst heb ik acht verhangingen behandeld in één week. Moord, moordpoging of andere doden niet meegerekend. Na zo'n week ben ik een wrak. Het kan echt slopend zijn. Ik word voortdurend geconfronteerd met de zwarte kant van de maatschappij. Meestal zijn de mensen in diepe rouw of verdriet. Het zijn hier nooit stralende gezichten. Dat beïnvloedt je kijk op het leven. Ik relativeer makkelijker. Ik besef dat het in een knip gedaan kan zijn. De meeste dertigers hebben meer jaren nodig om tot dat besef te komen. Ik geef vaak ook tegengas als ik iemand hoor vertellen over een leuke familie 'die wel gelukkig zal zijn'. Dan trek ik aan de rem. Je weet nooit wat zich achter zo'n gevel afspeelt. Ik ben eerder een pessimist. En vaak heb ik gelijk. Is dat dan toch intuïtie?' >>

‘Je gevoel liegt niet’

FANNY CUYVERS (59) IS PRIVÉDETECTIVE IN GENK

Ik ben in de voetsporen van mijn vader getreden. Hij heeft dit werk meer dan 40 jaar gedaan. Ik hielp hem in de jaren 70 al bij dossiers. Maar ik ben er pas echt mee begonnen toen het beroep in 1991 werd gereguleerd. Toen heb ik besloten ervoor te gaan. Sindsdien werk ik voltijds als privédetective. Voor mij is dit echt een passie. Het beroep van privédetective is niet zoals in films of boeken. Ik werk in de anonimiteit. Dat moet ook om dit beroep goed uit te oefenen. Ik vind het belangrijk dat ik een goed gevoel heb bij elk dossier. Als ik het gevoel krijg dat er iets niet in de haak is, weiger ik een opdracht. Ik heb altijd eerst een uitgebreid gesprek met de klant. Een detail kan niet zo klein zijn dat het onbelangrijk is. Mensen komen naar hier omdat ze voelen dat er iets aan de hand is. Heel dikwijls is dat ook zo. Ik heb in al die jaren misschien in twee of drie overspeldossiers moeten vaststellen dat er niets aan de hand was. Het werk is zeer gevarieerd. Ik werk aan industriële opdrachten voor bedrijven en behandel privé dossiers. Ik werk voor verontruste ouders die willen nagaan met wie hun kind omgaat en/of het drugs gebruikt, voor gescheiden partners die willen laten vaststellen dat hun ex-partner wel werkt

en dus alimentatie kan betalen, voor ondernemingen waar gestolen of gefraudeerd wordt. Ik ga op zoek naar een familielid waarmee iemand jaren geleden het contact heeft verloren, word ingeschakeld bij overspel,... Sommige klanten voor wie ik naga of er een buitenechtelijke relatie is, willen hun partner met de vaststellingen confronteren of gaan dadelijk voor een vaststelling van overspel door een deurwaarder. Andere zijn al uit elkaar. Je voelt snel aan welke richting een klant met zo'n onderzoek wil uitgaan. Dat is intuïtie en uiteraard de jarenlange ervaring.

‘Ik doe heel vaak veldwerk, en dan heb ik het niet eens over in de wagen zitten. Voor een dossier over gestolen koperafval op een bedrijfsterrein heb ik onlangs nog verschillende nachten op mijn buik onder een oplegger gelegen met mijn camera in de aanslag. Dan draag ik uiteraard geen zomerjurkje maar donkere, aangepaste kledij. Dat ik er niet meteen uitzie als een detective, helpt. Wanneer ik mensen vraag of ik ergens een tijdje mag blijven staan, denken ze meestal dat ik op iemand zit te wachten.’

‘Als detective mag ik mensen horen, maar ik doe dat altijd heel subtiel. De burens hoeven niet te

weten dat ik een onderzoek doe. Het is zelfs de bedoeling dat de onderzochte persoon het niet te weten komt. Ik zal nooit met mijn licentie zwaaien. Als ik een buurtonderzoek doe, dis ik een verhaal op. Soms zeg ik dat ik voor een reünie op zoek ben naar iemand. Mensen zijn praatgraag. Meestal kom ik snel te weten wat ik wilde weten.’

‘Me verkleed of een pruik dragen, doe ik nooit. Dat is uit de film. Ik weet wanneer ik even moet stoppen. Ik fotografeer en film vaak, maar daarvoor loop ik niet met een telelens rond. Liefst zie je zelfs niet dat ik film of fotografeer. Ik heb bijvoorbeeld een tas met een gaatje waardoor de lens van de camera zit. Het staat of valt toch altijd met wat je écht gezien hebt. Dat blijft het best bij. Als ik een dossier van enkele jaren geleden bovenhaal, speelt heel die film zich weer voor mijn ogen af.’

‘Ik heb vaak een vermoeden welke richting een onderzoek zal uitgaan. En heel vaak heb ik het juist. Ook wanneer iemand de waarheid niet vertelt, voel ik dat aan. En soms ben ik ergens en dan voel ik plots de drang om elders te gaan kijken voor een ander dossier. Daar gebeurt dan meestal inderdaad iets. Maar waaraan is dat toe te schrijven? Is dat intuïtie of vaardigheid? Wan-

neer ik een deur observeer, zie ik natuurlijk evenzeer wat er in de omgeving gebeurt. Dat hele plaatje en mijn ervaring helpen ook. Toch denk ik dat intuïtie een rol speelt. Af en toe is dat best handig. Je gevoel liegt niet. Ik zeg mijn klanten altijd dat ze hun gevoel niet naast zich moeten neerleggen.'

'Ik wil dit werk nog lang doen. Ik denk niet dat ik op pensioen ga. De tevredenheid van een opdrachtgever geeft mij steeds weer een goed gevoel. Mijn vader is actief gebleven tot hij op zijn 78ste ziek werd. Hij was ook zo gepassioneerd. Die microbe heb ik van hem. Dit werk laat me nooit los. Als ik niet op pad ben, ben ik rapporten aan het maken. Mijn hele doen en laten is gericht op mijn job. Dat kan, omdat mijn twee zonen het huis uit zijn.'

'Recht moet geschieden. Daar draait het om voor mij als privédetective. Niemand komt hier vertellen hoe leuk zijn of haar leven is. Het gaat altijd over ellende en problemen. Het is de kunst om te relativeren. Dat is trouwens een vereiste om objectief te kunnen blijven en dit werk te doen. Je moet blijven geloven in en hopen op het goede in de mensen. Ik ben positief ingesteld. Als je verdraagzaam, lief en eerlijk bent, kom je al heel ver.'

DIT ZEGT DE DESKUNDIGE

'VROUWELIJKE INTUÏTIE BESTAAT'

Soms weet je iets zonder te weten dat je het weet of waarom. Intuïtie bestaat wel degelijk, bevestigt **professor psychologie Paul De Boeck** van de KU Leuven. 'Het is een goede inspiratiebron, maar ik zou niet aanraden om het je gedrag te laten bepalen. Want soms klopt het inderdaad, maar vaak zit intuïtie er ook naast.'

'Onze hersenen zijn als een vijver waar je een steen in gooit. Hoe ver de rimpels reiken, hangt af van de steen maar ook van de vijver. Bij sommige mensen reiken de rimpels ver, bij andere minder. Bij intuïtie associeer je zaken met elkaar. Iedereen heeft daarvoor een andere vertrekbasis. Sommige mensen merken op hoe iets wordt gezegd, wat iemands gelaatsuitdrukking is, welke kleren iemand draagt.... Dankzij die bredere vertrekbasis kunnen ze makkelijker verbanden leggen. En hoe breed je associatievermogen is, bepaalt op hoeveel andere dingen je - intuïtief - komt. Want je bent je er niet altijd van bewust dat je verbanden legt. Dat gebeurt in de hersenen. Plots verschijnt iets dan als een inzicht, terwijl je niet weet waar het vandaan komt. Zo'n ingeving is echter vaak ook verkeerd. Want associaties kunnen niet alleen feiten maar ook wensen als basis hebben. In dat laatste geval is de uitkomst minder geldig, al zal je dat zelf niet weten. De inschatting die je maakt gaat aan je gedachten vooraf. Denken gaat trager dan voelen.'

'Er bestaat daarbij wel degelijk vrouwelijke intuïtie. Vrouwen hebben gemiddeld meer belangstelling voor menselijke relaties. Ze hebben meer oog voor details, zien meer en vangen meer op. Dat helpt hen om makkelijker associaties te leggen, ook al zijn ze zich daar niet van bewust. Bovendien zitten vrouwen biologisch zo in elkaar dat ze makkelijker sociale informatie opslaan dan mannen. Een vrouw zal bijvoorbeeld niet bewust zien dat een man een trouwring draagt, maar zal die informatie wel opslaan. Ook gelaatsuitdrukkingen worden zo opgepikt. Stel dat een vrouw een man van wie ze weet dat hij vreemdgaat, ziet grimassen. Als ze dan later een andere man met een gelijkaardige gelaatsuitdrukking ziet, voelt die vrouw vaak aan dat er iets aan de hand is.'

'Of je daarom je intuïtie altijd moet volgen, is nog wat anders. Het hangt er natuurlijk ook van af over welke beslissingen het gaat. Ik zou niet zomaar aanraden om je buikgevoel je gedrag te laten bepalen. Ik ben een rationalist: volgens mij moet je dingen toetsen alvorens iets te kunnen concluderen. Intuïtie is daarentegen wel een goede inspiratiebron. Denk bijvoorbeeld aan een ingeving die je zou hebben om je job op te geven. Vervolgens kan je daarover redeneren. Iemand die dat intuïtieve aanvoelen niet heeft, zal de overweging echter misschien niet eens maken.'